

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 021139 18 Uvp
Banjaluka, 14.10.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. M. iz I. D., koga zastupa punomoćnik Č. Đ. advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv tuženog Ministarstva, zbog nedonošenja rješenja u predmetu nadoknade štete nastale prilikom realizacije mjera za suzbijanje zaraznih bolesti životinja, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 021139 17 U od 05.12.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.10.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena kao neosnovana tužba podnesena protiv tuženog, zbog nedonošenja rješenja o zahtjevu tužioca za nadoknadu štete nastale prilikom realizacije mjera za suzbijanje zaraznih bolesti životinja, odnosno zbog „ćutanja uprave“, a (stavom 2. izreke) odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud obrazlaže razlozima da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi za uvažavanje tužbe zbog „ćutanja uprave“ u smislu odredbe člana 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), odnosno za nalaganje tuženom da donese odluku o zahtjevu tužioca podnesenom 10.09.2015. godine, a koji uslovi su propisani odredbom člana 17. stav 1. i 2. istog zakona. Sud je citirao odredbu člana 17. stav 1. i 2. ZUS iznoseći da je smisao iste u omogućavanju sudske zaštite u upravnom sporu onoj stranci o čijem zahtjevu ili o čijoj žalbi (zavisno koja je procesna situacija u pitanju) organ uprave nije donio odluku, zaključujući da u ovom slučaju nema osnova za njenu primjenu, jer je tuženi kao nadležni organ shodno odredbama člana 41. i 42. Zakona o veterinarstvu u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 42/08 i 6/12 - u daljem tekstu: Zakon o veterinarstvu) o zahtjevu tužioca donio rješenje o odobravanju sredstava broj ... od 23.12.2015. godine, koje je punomoćniku tužioca po ponovljenom zahtjevu - urgenciji podnesenoj 28.07.2017. godine uručeno dana 08.08.2017. godine. Sud nije doveo u pitanje navod tužioca da mu shodno rješenju tuženog broj ... od 23.12.2015. godine nije isplaćena cjelokupna šteta nastala sanitarnim uklanjanjem konja prilikom realizacije mjera za suzbijanje opasnih zaraznih bolesti životinja u iznosu od 4.500,00 KM, koji iznos je utvrdila Komisija za procjenu štete imenovana rješenjem tuženog od 03.09.2015. godine, nego samo dio u iznosu od 1.602,00 KM, a koji je shodno odredbi člana 5. Pravilnika o načinu i kriterijumima utroška sredstava Fonda za suzbijanje i iskorjenjivanje zaraznih bolesti („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 64/14, 108/15 i 71/16 - u daljem tekstu: Pravilnik) utvrđen nakon obrade svih prispjelih zahtjeva prema procentualnom učešću od iznosa

odobrenih zahtjeva u ukupnim raspoloživim sredstvima utvrđenim Planom utroška sredstava Fonda za suzbijanje i iskorjenjivanje zaraznih bolesti za 2015. godinu, koji je odobren Odlukom Vlade Republike Srpske broj 04/1-012-2-293/15 od 12.02.2015. godine („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/15). Sud je zaključio da tužilac u osnovi potražuje isplatu razlike između stvarne štete i isplaćenog iznosa, a koje pravo ne može ostvariti na ovaj način i u okviru ovog spora po tužbi zbog „ćutanja uprave“, koja kako je prethodno obrazloženo ima osnova samo u situaciji kada odluka o zahtjevu stranke nije donesena, što ovdje nije slučaj.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja na rješenje stvari, ističući da je u presudi pogrešno zaključeno da ovdje nije bilo mjesta uvažavanju tužbe zbog „ćutanja uprave“. Navodi da je u konkretnom slučaju nesporno da tržišna vrijednost životinje iznosi 4.500,00 KM i da se prema toj vrijednosti određuje nadoknada iz odredbe člana 41. stav 1. Zakona o veterinarstvu, a kako to propisuje odredba člana 42. stav 1. istog zakona. Suprotno navedenim zakonskim odredbama, tuženi je bez donošenja odluke o visini nadoknade isplatio tužiocu samo procentualni iznos od iznosa tržišne vrijednosti životinje. Umjesto da pravilno primijeni važeće propise, sud u obrazloženju presude konstatuje da se nadoknada štete nakon provedenih mjera isplaćuje na temelju novčanih sredstava shodno odredbi člana 5. Pravilnika, pri tome čak ne vodeći računa o navodima tužbe da su izmjene Pravilnika kojim se mijenja član 5. tako da se propisuje isplata procentualnog iznosa procijenjene štete, stupile na snagu 05.01.2016. godine, tj. nakon podnošenja zahtjeva tužioca, pa se iste nisu ni mogle retroaktivno primijeniti. Pri tome podsjeća da Zakon o veterinarstvu niti jednom odredbom ne propisuje ovu procentualnu nadoknadu, već propisuje da se ista određuje prema tržišnoj vrijednosti životinje, tako da izmijenjena odredba član 5. Pravilnika nije u saglasnosti sa ovim zakonom. Dodaje da ostaje nejasno zbog čega sud prihvata pravilnim utvrđeni procenat za isplatu od 35,60% kada je konstatovao da je Odlukom o davanju saglasnosti na Plan utroška sredstava Fonda za suzbijanje i iskorjenjivanje zaraznih bolesti za 2015. godinu odobreno 155.000,00 KM, a usvojeno je 85 zahtjeva sa ukupno procijenjenom vrijednošću od 339.296,00 KM, pa imajući ovo u vidu proizilazi da je trebalo odobriti procenat od 45,68%. Dodaje da se sud u obrazloženju pobijane presude samo formalno poziva na odredbe Zakona o veterinarstvu i Pravilnika, čak pogrešno navodeći brojeve glasnika u kojima je Pravilnik objavljen, sa čim je donio nezakonitu odluku kojom je između ostalog povrijeđeno i pravo tužioca na imovinu garantovano Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Zbog navedenog predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači te naloži tuženom da donese odluku o zahtjevu tužioca podnesenom 10.09.2015. godine, a postavio je i zahtjev za nadoknadu troškova postupka koji se odnose na sastav tužbe od strane advokata u iznosu od 877,50 KM, sastav zahtjeva u iznosu od 1.316,25 KM, sa troškovima sudske takse na tužbu, presudu i zahtjev u ukupnom iznosu od 400,00 KM.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita i valjana obrazložena, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba tužioca podnesena dana 18.08.2017. godine zbog nedonošenja odluke o zahtjevu tužioca od 10.09.2015. godine, odnosno zbog „ćutanja uprave“ uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Ispravno sud tumači da u konkretnom slučaju nema uslova za uvažavanje tužbe pozivom na odredbu člana 31. stav 4. ZUS i nalaganje tuženom da donese odluku, jer nisu ispunjeni uslovi propisani odredbom člana 17. stav 1. i 2. ZUS čija primjena dolazi u obzir samo u situaciji kada o zahtjevu stranke ili o žalbi, zavisno koja je situacija u pitanju, nadležni organ nije donio odgovarajuću odluku, a to ovdje nije slučaj. Tuženi je kao nadležni organ u smislu odredaba člana 41. i 42. Zakona o veterinarstvu o zahtjevu tužioca donio odluku - rješenje broj ... od 23.12.2015. godine, protiv koga nije dozvoljena žalba, već samo pokretanje upravnog spora kod nadležnog suda, a koje rješenje je po ponovljenom zahtjevu (urgenciji) dostavio iskazanom punomoćniku tužioca dana 08.08.2017. godine.

Okolnosti da li je rješenje tuženog broj ... od 23.12.2015. godine zakonito, odnosno zasnovano na pravilnoj primjeni odredaba člana 41. i 42. Zakona o veterinarstvu i člana 5. Pravilnika, da li je Pravilnik u skladu sa ovim zakonom, te da li je pravilno utvrđena visina iznosa koja je isplaćena tužiocu, ne mogu biti predmet ispitivanja u okviru ovog spora po tužbi zbog „ćutanja uprave“, kako to pravilno zaključuje nižestepeni sud. Te okolnosti su eventualno mogle biti isticane u okviru upravnog spora protiv rješenja tuženog broj ... od 23.12.2015. godine, koji je tužiocu bio na raspolaganju i kojeg je mogao pokrenuti kod nadležnog Okružnog suda u Banjaluci ako je smatrao da su tim aktom povrijeđena njegova prava, o čemu je uredno poučen pravnom poukom koja je sastavni dio pomenutog rješenja.

Kod ovakvog stanja stvari, proizilazi da pobijana presuda nije zahvaćena povredama iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija kao neosnovan shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke ove presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužioca odbijen, pa proizilazi da on nije uspio u ovom postupku, zbog čega mu ne pripada pravo na nadoknadu troškova istog.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić